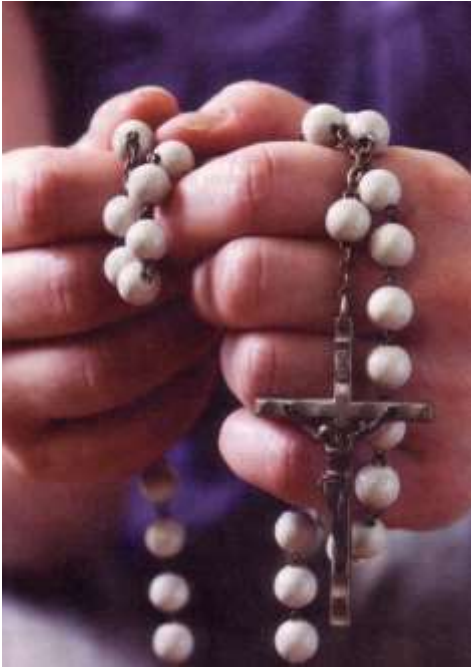


QUYỀN LỰC NHIỆM MẦU CỦA TRÀNG CHUỖI MÂN CÔI



Vào thời kỳ đó tôi là nữ tu thừa sai người Ý phục vụ tại một nước ở Châu Mỹ La Tinh nơi nhà thương Santa Filomena - Thánh nữ Philomena. Tôi phụ giúp nơi phòng giải phẫu. Một ngày, tôi chứng kiến cảnh tượng sau đây.

Một người đàn ông trẻ tuổi - tạm gọi anh Antonio. Anh Antonio lập gia đình từ hơn 5 năm qua. Vợ anh - tạm gọi chị Teresa. Gia đình anh chị nghèo, nhưng sống ngay chính và chuyên cần làm việc. Vợ chồng thương yêu nhau và tận tụy chăm sóc đàn con 4 đứa.

Một buổi sáng, anh Antonio đi làm như thường lệ. Chẳng may anh bị lọt giữa một cuộc chạm súng. Anh trúng đạn bị thương và ngã xuống đất bất tỉnh, dờ sống dờ chết. Anh được chở đến nhà thương và được mang ngay vào phòng cấp cứu. Chính tôi tiếp nhận anh hôm ấy.

Tôi nhận ra tình trạng trầm trọng nên vội mời bác sĩ giải phẫu đến. Sau mấy phút khám nghiệm, bác sĩ quyết định đưa anh vào phòng mổ. Cuộc mổ kéo dài và thật cam go. Viên đạn chạm đến cột xương sống. Các bác sĩ thành công trong việc cứu anh sống nhưng từ nay, anh sẽ không bao giờ bước đi trên đôi chân của mình. Anh sẽ mãi mãi ngồi ghế lăn.

Lúc hồi tỉnh, anh Antonio mở mắt và trông thấy gương mặt vợ hiền cùng 4 đứa con, đứng chung quanh giường. Trước đó, vị bác sĩ giải phẫu cẩn thận giải thích cho người vợ biết: anh Antonio may mắn thoát chết nhưng không thể sử dụng đôi chân. Bác sĩ nói thêm:

- Xin chị hãy tỏ ra can đảm. Có thể mới giúp chồng anh dũng chấp nhận thử thách. Chị ráng chờ cơ hội thuận tiện và khôn khéo nói sự thật cho chồng chị biết.

Chị Teresa hứa làm theo lời bác sĩ. Chị dấu kín nỗi lo lắng và điềm tĩnh đối đầu với hoàn cảnh mới. Những ngày sau đó, chị lợi dụng dịp tốt để nói sự thật với chồng. Chị nhỏ nhẹ nói thêm:

- Anh đừng bận tâm gì hết. Em sẽ cố gắng lo lắng cho gia đình, chăm sóc anh và dưỡng dục con cái.

Nhưng người chồng còn quá trẻ để dễ dàng chấp nhận thực tế quá phũ phàng. Nguyên cái ý nghĩ phải ngồi xe lăn suốt cuộc đời còn lại đủ khiến anh kinh hoàng và rơi vào hố thẳm tuyệt vọng.

Tôi nhận ra ngay thảm trạng. Anh ta còn quá yếu để đương đầu với thử thách. Có thể còn có nguy cơ chạm tới tính mạng nữa là đằng khác. Tôi nghĩ ra diệu kế giúp anh thắng vượt đau khổ. Tôi chuẩn bị tinh thần bằng một tuần cửu nhật dâng lên Đức Bà Mân Côi. Mỗi ngày tôi sốt sắng tham dự Thánh Lễ. Sau tuần chín ngày, tôi mạnh dạn đề nghị với anh cùng tôi lần hạt Mân Côi. Tôi cũng bắt đầu nói với anh về ý

nghĩa sự đau khổ. Đau khổ chấp nhận với trọn tình yêu sẽ vô cùng đẹp lòng THIÊN CHÚA và Đức Mẹ MARIA. Kêu cầu cùng Đức Mẹ chắc chắn chúng ta sẽ được Đức Mẹ thương nhận lời.

Anh Antonio lắng lẽ nghe tôi nói. Sau đó tôi kiên nhẫn dạy anh học Kinh Kính Mừng, Lạy Cha và Sáng Danh. Rồi tôi tặng anh Tràng Chuỗi Mân Côi và dạy anh cách thức phải lần hạt như thế nào.

Từ đó, cứ mỗi lần có dịp vào phòng để mang thuốc cho anh, tôi đều trông thấy anh đang sốt sắng lần chuỗi Mân Côi. Anh lần chuỗi với trọn tâm tình thảo mến của người con dâng lên Mẹ Hiền. Anh thật sự bám víu vào Kinh Mân Côi để khỏi rơi vào hố thẳm tuyệt vọng. Chính với hình ảnh trong tay nắm chặt Tràng Chuỗi Mân Côi mà anh rời bệnh viện Thánh Nữ Philomêna trên chiếc ghế lăn kèm theo ánh mắt lóng lánh niềm hy vọng ngời sáng.

Bằng một thời gian tôi không có tin tức về anh Antonio và gia đình anh. Cho đến một ngày, tôi vào siêu thị để mua sắm như thường lệ. Chị Teresa đến chào tôi và mời tôi theo chị về nhà. Tôi làm theo ý muốn của chị. Về đến nhà, tôi ngạc nhiên trông thấy anh Antonio đang ngồi chơi với mấy đứa con. Tôi vui mừng hỏi cho biết lý do. **Anh Antonio sung sướng cho tay vào túi, rút ra Tràng Chuỗi Mân Côi, đưa lên môi kính cắn hôn rồi âu yếm áp Tràng Chuỗi Mân Côi vào ngực. Đó là lý do cuộc khỏi bệnh lạ lùng của anh. Anh cũng cho tôi biết, mỗi ngày anh đều lần hạt cầu nguyện cùng Đức Bà Mân Côi cho mọi người.**

("Il Settimanale di Padre Pio", n.40, 5-10-2003, trang 10).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

